

— Τὴν Πέμπτην ἐδόθη ἡ πρώτη τῆς Λοκαντιέρας κατὰ μεταφρασιν τοῦ Ν. Ποσειδῆ.
 — Τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, περὶ τοῦ ἔργου δὲ γράφομεν σήμερον εἰς ἄλλην στήλην.
 — Τὸν Νερουλίδιον ὑπεδύθη ὁ Μουράτ, ὁ ὁποῖος, καίτοι ἐφόρει ὄλως διαφορετικὰ ἐνδύματα, ἦτο ὁ ἴδιος ὅπως καὶ εἰς τὸν Γκιόμαρ τῆς «Ἀγριόπακτας». Καλὸν εἶνε ἡ ἀνατιθεὶς εἰς ἄλλον ὁ ρόλος οὗτος, διότι δὲν τοῦ στέκει διόλου, ἢ ἡ ἀναμείνουσιν τοῦλάχιστον τὴν ἀνάγκασιν τοῦ Καλογερίκου.
 — Τὸν Ταρλακούπουλον ὑπεδύθη ὁ Χρυσομάλλης μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας· οὗτος εἶνε ὁ μόνος συνακρατῶν τὴν παράστασιν. Ἀληθὲς ἦρως, ἀληθὲς ἠθοποιὸς καὶ κάτοχος αὐτοῦ τῆς σκηνῆς. Τόσον μάλιστα κύριος τῆς σκηνῆς εἶνε, ὥστε κατορθώνει νὰ προλαμβάνῃ καὶ τὰς ἐπιχειρήμας γαστριμαχίας τῶν ἄλλων. Σπουδαιότατον προσόν δι' ἑνα ἠθοποιόν. Παίξει πολὺ φυσικὰ καὶ μὲ δύναμιν

τέχνης μεγάλην, πλὴν τινων στιγμῶν, καθ' ἃς εἶνε ὀλίγον ὑπερβολικὸς.

— Τὸν Ροδαυγίτην ὑπεδύθη ὁ Σικελιανός· εἶνε πάντῃ ἀκατάλληλος διὰ τὸν ρόλον αὐτόν· οὔτε ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶνε καλός, οὔτε αἰστάσεις οὔτε τίποτε.

— Τὴν Μιραντολίνα ὑπεδύθη ἡ κ. Πασσαγιάννη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν· ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἰδία τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἦτο ἔξοχος· διαφάνετο ἐν αὐτοῖς ζωηρῶς τὸ ὕπουλον, πλὴν γλυκὺ, τοῦ χαρακτήρος τῆς. ἔπαιξε μὲ πολλὴν φυσικότητα καὶ τέχνην· μερικαὶ τῆς μόνον κινήσεις ἦσαν ὀλίγον βεβιασμένα· ἐπίσης ἦτο καὶ ὀλίγον περιορισμένη καὶ ροδισμένη καὶ διὰ τοῦτο ἐκασταί· καὶ τὰ ματια τῆς κερραμένα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὰ ὄφθαλμοι δὲ ἴνιστε εἰς τὴν ὄρασιν χωρὶς ἡ ἀπεινὴ διόλου τοῦ θεατῆ. Αὐτὰ δὲ ἐκλείβουσιν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ δὲ παίξῃ πλέον τελείως.

— Τὴν Ὀρτεσιάν ὑπεδύθη ἡ δις Δαναοῦ (Ποθητοῦ) ἀποτοχοῦσα κατὰ κράτος· οὔτε φωνὴν κατὰλληλον ἔχει, οὔτε κανέν ἄλλο προσόν· καλὸν εἶνε νὰ δοθῇ εἰς ἄλλην τὸ μέρος αὐτό.

— Τὴν Δηϊάνειραν ὑπεδύθη ἡ δεσποινὶς Ἀδριανοῦ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν· ἡ εἰσόδος τῆς ἦτο ἔξοχος· τὸ δὲ γέλοιο τῆς φυσικώτατον. Μόνον ὀλίγον ροδισμένη ἐφαίνετο, δὲν ἤκουοντο δὲ διόλου τὰ λόγια τῆς· γροιάζεται περισσοτέρα ζωὴ καὶ κίνησις, διότι χάνει δὲ τὴν καλὴν ἐντύπωσιν ὁ ρόλος οὗτος, ἐλαττώνει δὲ πολὺ τὴν ὄλην ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Καλὴ εἶνε ἡ χρῆσις τῶν ὑποκλίσεων ὅχι ὁμοῦ καὶ ἡ κατάχρησις.

— Τὸν Νικηφόρον ὑπεδύθη ὁ Ροδάκης· ἔπαιξε χωρὶς ζωὴν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἀκατάλληλος· κανεὶς ἄλλος δὲ ἔπαιξε καλλιτέρα καὶ ζωηρότερα.

— Τὸν ὑπεδύθη τὸ ἰσότην ὑπεδύθη ὁ Ζήνων· πολὺ καλὸς εἶνε, ἀλλ' ὅχι πολὺ ἀκατάλληλος διὰ τὸν ρόλον αὐτόν.

— Τὴν Παρισκυῆν ἐγένετο ἡ δευτέρα τῆς «Λοκαντιέρας». Παρατηρήσαμεν δὲ ὅτι ἡ ὄλη ἐκτέλεσις ταύτης ὑστέρησε τῆς πρώτης καὶ ταῦτο διότι δὲν καταβλήθη ἡ αὐτὴ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια, ἐνῶ πρέπει νὰ συμβαίῃ ὄλως τὸ ἐναντίον πρὸς τελειότεραν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.